

disse ere beregnede til en Udgift af mellem 8 og 12 Millioner Kr., lad os sige med et Middeltal 10 Millioner, saa have vi 30 Millioner. Erhvervelsen af den lolland-falsterste Bane skal jeg kun nævne, fordi selve Erhvervelsen i det Bæsentlige er en nominal Udgift, men efter hvad den ærede Minister oplyste igaar, synes det dog, som om denne Erhvervelse vilde drage ikke ubetydelige kontante Udgifter med sig til den paagældende Banes Fuldstændiggjorelse eller Udbedring, saa at den kunde være tjenlig til den paaregnede Trafik. Selve Rjstbanen, som den ærede Ordfører ogsaa anser for nødvendig, vil jo aabenbart blive en temmelig kostbar Bane paa Grund af de dyre Expropriationer. Og navnlig naar den skal anlægges saaledes, at den kan benyttes til Slugsfart og til stærk Godstrafik, vil denne Bane vistnok blive saa kostbar, at man ikke kan beregne stort Mindre end 1 Million Kr. pr. Mil. Saa var der Banen fra Kjøbenhavn til Rjøge. Hvad denne vil koste, har jeg ikke nogen Forestilling om, men et Par Millioner Kr. vil der vel ogsaa gaa med dertil. Saa kommer Dampfærgerne fra Gjedser til Warnemünde, som heller ikke kan tilveiebringes under en 2—3 Millioner Kr. Kommer saa dertil Femern-Banen, vil det ses, at man utvivlsomt omtrent kommer op til det Tal, den ærede Minister nævnte i Gaar, og som han i ethvert Tilfælde vil kunne dokumentere ganske anderledes sikkert og nøiagtigt, end jeg. Spørger man nu, hvor Midlerne skulle komme fra, maa vi jo tillige holde os for Die, at der ogsaa foreligger andre Opgaver, og at, selv om vi holde os til Fernbaneområdet alene, saa foreligger der allerede i det andet Thing Forslag om andre Fernbaneanlæg, som ville medføre en samlet Bekostning af vistnok omtrent 10 Millioner Kr., og der kommer jo ogsaa her stadig nye Fernbaneforslag frem, der kræve betydelige Midler. Og jeg tilstaar, at jeg anser det for noget tvivlsomt, om de ærede Medlemmer fra Sjælland just ville være tilfredse med, at Alt, hvad der skal udrettes paa dette Omraade, koncentrerer sig om disse i og for sig vigtigste Anlæg om Kjøbenhavn. De ville utvivlsomt gjøre gjældende, at der ogsaa maa gjøres Noget for de andre Landsdele, og hertil maa der da paaregnes en passende Sum. Men saa bliver Spørgsmaalet altsaa, hvorledes staar det overhovedet til med vort Budget i Dieblisset? Er det i Stand til at bære betydelig forøgede aarlige Udgifter til saadanne Foranstaltninger? Det tror jeg, man maa erkjende, ikke er Tilfældet, Ærede Medlemmer ville formodent-

lig strag sige: „Saa det er Militarismens Skyld, det kommer af de stigende Udgifter til Militærvæsenet.“ Men jeg skal tillade mig at oplyse, at det er en fuldstændig Feiltagelse. Der er intet Spørgsmaal om, at Udgifterne paa de civile Ministerier i de sidste 5—6 eller lad os sige 10 Aar ere stegne forholdsvis langt stærkere end Udgifterne paa de militære Budgetter. Stigningen paa Civilbudgetterne er saa betydelig, at selv om vi tænke os de fremtidige overordentlige Udgifter til Krigs- og Marineministeriet paa § 26 reducerede til det samme Beløb, som er medgaaet i Femaaret 1877—82, eller om man hellere vil, i de tre sidste Aar, for hvilke der foreligger Finantslove, vedtagne af den hele Rigsdag, altsaa Treaaret 1882—85, vil der dog ikke kunne være Tale om et saadant Overskud paa det aarlige Budget, at der vil blive store Beløb disponible til de her paapegede Formaal. Jeg skal, da jeg har nævnt den stærke Stigning paa de civile Ministerier, tillade mig at anføre, at naar vi sammenligne det sidste Finantsaar, for hvilket der foreligger Statsregnskabet, 1887—88, eller det foreliggende Budget for næste Finantsaar, som ikke afviger saa særdeles meget deraf, med de tre sidste Aars Regnskaber, jeg før nævnte, for hvilke der foreligger af hele Rigsdagen vedtagne Finantslove, finde vi ved de ordinære og ekstraordinære Udgifter paa Indenrigsministeriets Budget en Stigning siden 1882—85 af over 90 pCt., paa Kultusministeriets Budget en Stigning af omtrent 64 pCt., paa Justitsministeriet af omtrent 48 pCt. Sammenregne vi nu disse tre Ministeriers Budgetter, bliver Stigningen paa de civile Ministerier omtrent 68 pCt., medens det foreliggende Budget for 1889—90 udviser en Stigning af 62 pCt. i Forhold til de tre nævnte Regnskabsaar. Derimod er Stigningen paa Krigs- og Marineministeriets Budget betydelig mindre. Selv om de overordentlige Budgetter medregnes (En Stemme: Ogsaa de provisoriske?) — og ogsaa de provisoriske, og selv om vi tage Regnskabsaaret 1887—88, for hvilket de overordentlige Udgifter under Krigsministeriet løbe op til henved 5½ Million, finde vi dog, at der til sammen er en Stigning paa Krigs- og Marineministeriets Konto af omtrent 46 pCt., altsaa en Del ringere end paa de civile Ministerier. Og tage vi Budgettet for det foreliggende Aar, Alt, hvad der er opført fra Regeringens Side, bliver det en Stigning i Forhold til Femaarene 1877—1882 af 44 pCt., medens Stigningen for de civile Budgetters Vedkommende, i Forhold til samme Femaar, er 93 pCt. Altsaa tror jeg, man kan sige, at det er ikke særlig — om det end selv-